

både er et nordisk land og en kontinentaleuropæisk nation. Vor historie understreger begge egenskaber, og vor opgave i de år, der kommer, vil være at forene disse to egenskaber i en nordisk og en europæisk politik. — — —“.

Statsministeren beskæftigede sig derefter med vore opgaver i *De europæiske Fællesskaber*.

„Vi vil“ — sagde statsministeren bl. a. — „hævde og videreudvikle demokratiet, folkestyret. . . Vi vil med udgangspunkt i en debat og en forhandling her i folketinget medvirke til en videreudvikling af Det europæiske Parlament og til en nyforhandling af dets opgaver og virkemåde.

Vi vil i det samarbejdende Europa virke for demokrati på alle samfundslivets områder. . .“

Vore bevæggrunde skulle ikke kun søges i de økonomiske fordele, men der skulle ikke herske nogen tvivl om, at befolkningen havde truffet den rigtige beslutning. Den situation, vi havde måttet se i møde, hvis vi ikke var blevet medlem af EF, ville have stillet os alle over for hårde kendsgerninger af den mest ubehagelige art, og regeringen havde måttet forelægge folketinget forslag til beslutninger, som intet dansk hjem og ingen dansk arbejdsplads ville have været uberørt af. Danmark var uden tvivl det af de nye medlemslande i EF, der havde størst økonomisk fordel af udvidelsen.

Der var tre år, til *Færøerne* skulle tage stilling til medlemskab af EF. Beslutningen herom måtte træffes af Færøernes hjemmestyre. Regeringen ville holde de færøske myndigheder orienteret om udviklingen i fællesmarkedet.

For *Grønlands* vedkommende var spørgsmålet endeligt afklaret med udfaldet af folkeafstemningen, og regeringen tilsagde det grønlandske samfund sin fulde støtte til bestræbelserne for at sikre Grønlands fremtidige stilling inden for det udvidede EF.

Statsministeren gav derefter — på baggrund af vort medlemskab — en *vrdering af landets økonomiske situation* og en *omtale af de af regeringen påtænkte foranstaltninger*.

Samtidig med at vi havde overvundet den beskæftigelses-